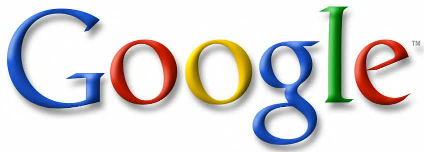

Andeliga Sånger,

samlade och utgifne

af

Oscar Ahnfelt.

Första Häftet.

Sjunde Upplagan.

Stockholm.
Utgifwarens förlag.
1855.

"Låter Christi ord rikeliga bo uti Eder med all wisdom; lärer och förmaner Eder inbördes med psalmer och lofsånger, och andeliga wisor i nådene, och sjunger Herranom i edart hjerta."

Col. 3: 16.

Stockholm, tryckt hos P. P. Elde & Comp., 1855.

1.

"Låt upp, låt upp!"

Uppenb. 3: 20.

1.

Här kommer en främling från fjerran ort;
Låt upp, låt upp!
Han gästa will i ditt hus. Dess port
Låt upp, låt upp!

2.

Hans blick är kärlek, Hans röst är frid;
Låt upp, låt upp!
Han stillar blödande hjertans strid;
Låt upp, låt upp!

3.

Och hwar Han kommer och finner hus,
Ack hör, ack hör!
Så blir der "nattward" och frid och ljus;
Låt upp, låt upp!

4.

Och Jesus heter den wännen god:
Låt upp, låt upp!
För dig Han gjutit sitt dyra blod;
Låt upp, låt upp!

5.

Will du då hafwa i hjertat ro,
Låt upp, låt upp!
Och will du lycklig på jorden bo,
Låt upp, låt upp!

6.

Och will du alltid Guds wägar gå,
Låt upp, låt upp!
Och will du saligen himlen nå,
Låt upp, låt upp!

7.

Och "låta upp" är blott taga mot;
Hans nåd tag mot!
Hans ewigt gällande syndabot
Tag mot, tag mot!

8.

Har du ej städadt, är du ej ren,
Likwäl låt upp!
Han sjelf dig renar — och helst allen.
Låt upp, låt upp!

2.

Andans fattigdom.

1.

Wik ej ur mitt hjerta
Helsosamma smärta,
Andans fattigdom!

Säg mig mina brister,
Att jag aldrig mister
Nådens rikedom!

2.

Wandringsman på jorden
Fatta djupt de orden:
Blott som arma, små,
Nåden wi erfare.
Gud, den underbare,
Har beslutit så.

5.

Blir du sjelfbelåten,
Är du re'n från stråten,
Som till lifwet bär.
Endast de elända
Söka och anwända
Hwad oss gifwet är.

4.

Heldre må du ligga
Uti stoft, och tigga
Nåd i Jesu blod,
Än att sjelf rättfärdig,
Helig, stark och wärdig
Hafwa tröst och mod.

5.

Heldre syndbelastad,
Under domen kastad,
Fallen och oren.
Publikan och sköka

Kunna Jesum söka,
Förr än Pharisén *).

6.

Milde Gud bewara
Mig från denna fara:
Sjelfrättfärdighet.
Men i Christo gif mig
Tröst och kraft, och blif mig
Du all salighet.

7.

Att i trone salig
Ändock ha otalig
Brist och skröplighet:
Wisst är det bedröfligt;
Men det är behöfligt
Se sin uselhet.

8.

Må jag alltid känna
Hur jag uti denna
Intet alls förmår;
Men ej heller glömma
Jesu hjerta ömma,
Jesu blod och sår.

9.

Uti dem allena
Tusende orena,
Arma syndare

*) Matth. 21, 28—32.

Funnit nåd och rening
Genom tros=förening
Med sin Frälsare.

10.

Högst eländig är jag,
Men i Christo bär jag
Dock en herrlig skrud:
Hwita silket *) gör mig,
Medan det tillhör mig,
Ren och täck för Gud **).

11.

Den som såled's krossad
Fått sin själ förlossad
Ur deß träldomsband,
Räds dock än sitt hjerta,
Känner synd med smärta,
Trängtar till sitt land.

12.

Falska andar ströfwa,
Själens skatt att röfwa,
Strida jemnt om den;
Lägga fina snaror,
Tusen dolda faror,
Omkring wandraren.

13.

Jesu war då nära!
Wärdes sjelf Du bära

*) Uppb. 19: 8. **) Eph. 1: 3, 6.

Lammen i din famn!
Sköt din hjord, den klena,
Släpp den ej allena;
Herde är ditt namn.

14.

Göm mig undan werlden;
Jag är rädd för flärden,
Jag är rädd för mig.
Den till Jesum hunnit,
Har wäl wägen funnit,
Men kan irra sig.

15.

Tron, det helga, höga,
Underbara öga,
Stärk uti min själ!
Äkta perlan klara
Wäl åt mig bewara,
Till mitt högsta wäl!

16.

Nådens werk Du lifwe,
Regn och sol Du gifwe:
Följ hwad sätt Du will,
Blott Du så mig förer,
Att till slut mig hörer
Himmelriket till.

8.

Den bäste Wännen.

1.

Gud ske lof, min wän Han blifwit;
— O, hwilken wän! —
Han som sig för mig utgifwit,
O, hwilken wän!
Han som så af kärlek glöder,
Att för oss Han dör och blöder,
Att Han kallar oss för bröder,
O, hwilken wän!

2.

Ack mitt lifs förtrogne, frände!
Du war min wän,
Då jag ännu Dig ej kände:
O, hwilken wän!
I mitt syndalopp Du slog mig,
Och från dödens wäg Du drog mig,
Och till barnaskap upptog mig:
O, hwilken wän!

3.

Nu jag helt förtroligt talar
Städs' med min wän.
Hwar jag går, på berg, i dalar,
Har jag min wän.
Och så snart mig något felar,
Jag det straxt min wän meddelar;
Allt Han hjelper, tröstar, helar:
O, hwilken wän!

4.

Alla synder Han förlåter;
O, hwilken wän!
Mig hugswalar, när jag gråter;
O, hwilken wän!
Då olyckligt jag förgår mig,
Bäst af alla Han förstår mig,
Och af kärlek blott Han slår mig;
O, hwilken wän!

5.

Äfwen då Han djupt sig döljer,
Är Han min wän!
Alltid lika huld mig följer
Min bäste wän.
Sker mig något swårt, så sker det
Mig till godo: Wännen ger det;
Efteråt jag tydligt ser det:
O, hwilken wän!

6.

Allt bekymmer jag då kastar
Helt på min wän.
Allt hwad som min själ belastar
Förstår min wän:
Trones lif befästa, föda,
Och mitt kött korsfästa, döda,
Lindra tidens wedermöda:
Allt gör min wän.

7.

Det är ewigt lif att känna
Gud som sin wän.

Sälle de som wunnit denna,
Wår bästa wän.
Ja, för ewigt sälla, rika,
Andra wänner dö, och swika,
Denne wän är alltid lika,
O, hwilken wän!

4.

"Ack saliga ro."

1.

Hwad helst här i werlden bedröfwar min själ,
Med Jesus och Ordet det alltid blir wäl:
Och om jag ej känner min lycka alltid,
I trone på Ordet jag dock hafwer frid.
Ack saliga ro: på Jesum få tro,
Och hafwa Guds ord i sitt bo!

2.

När synden förskräcker och ängslar min själ,
Jag tröstar på Ordet och Jesum likwäl:
Min synd är mot Jesum som gnista mot haf,
Hon slocknar, förswinner i djupaste graf.
Ack saliga ro: på Jesum få tro,
Och hafwa Guds ord i sitt bo!

3.

När frestelsens stormar för mäktiga bli,
Wisst fäller jag modet, men håller dock i:
Du, Gud, är min fulla rättfärdighet än,
Och Du all min starkhet; jag säger igen:

Ja, Gud, Du ju sjelf så det säger.*)
Guds barn jag är! :,:
Med häpnad och fröjd jag det säger.

3.

Hallelujah!
Nu skapelsens råd jag har funnit,
Guds barn jag är!
Försoningens mening jag funnit,
Förlorade barn Han har wunnit.
Hallelujah! :,:
Nu målet för lifwet jag wunnit.

4.

Hur rik jag är!
Fast fattig jag wandrar på jorden.
Hur hög jag är!
Hur herrlig för Gud jag är worden,
Se'n Sonen gått ringa på jorden.
Guds barn jag är! :,:
Hur hög och hur rik jag är worden!

5.

Hallelujah! :,:
Ditt lof, o wår Fader, wi sjunga.
Hallelujah!
War prisad af hjerta och tunga!
War prisad af gamla och unga!
Hallelujah! :,:
Wi här och i himmelen sjunga.

*) Rom. 8: 16. 1 Joh. 3: 1, 2.

"Låter Christi ord rikeliga bo uti Eder med all wisdom; lärer och förmaner Eder inbördes med psalmer och lofsånger, och andeliga wisor i nådene, och sjunger Herranom i edart hjerta."

Col. 3: 16.

Stockholm, tryckt hos P. P. Elde & Comp., 1855.

1.

"Låt upp, låt upp!"

Uppenb. 3: 20.

1.

Här kommer en främling från fjerran ort;
Låt upp, låt upp!
Han gästa will i ditt hus. Dess port
Låt upp, låt upp!

2.

Hans blick är kärlek, Hans röst är frid;
Låt upp, låt upp!
Han stillar blödande hjertans strid;
Låt upp, låt upp!

3.

Och hwar Han kommer och finner hus,
Ack hör, ack hör!
Så blir der "nattward" och frid och ljus;
Låt upp, låt upp!

4.

Och Jesus heter den wännen god:
Låt upp, låt upp!
För dig Han gjutit sitt dyra blod;
Låt upp, låt upp!

5.
Will du då hafwa i hjertat ro,
Låt upp, låt upp!
Och will du lycklig på jorden bo,
Låt upp, låt upp!

6.
Och will du alltid Guds wägar gå,
Låt upp, låt upp!
Och will du saligen himlen nå,
Låt upp, låt upp!

7.
Och "låta upp" är blott taga mot;
Hans nåd tag mot!
Hans ewigt gällande syndabot
Tag mot, tag mot!

8.
Har du ej städadt, är du ej ren,
Likwäl låt upp!
Han sjelf dig renar — och helst allen.
Låt upp, låt upp!

3.

Andans fattigdom.

1.
Wik ej ur mitt hjerta
Helsosamma smärta,
Andans fattigdom!

Säg mig mina brister,
Att jag aldrig mister
Nådens rikedom!

2.

Wandringsman på jorden
Fatta djupt de orden:
Blott som arma, små,
Råden wi erfare.
Gud, den underbare,
Har beslutit så.

5.

Blir du sjelfbelåten,
Är du re'n från stråten,
Som till lifwet bär.
Endast de elända
Söka och anwända
Hwad oss gifwet är.

4.

Heldre må du ligga
Uti stoft, och tigga
Nåd i Jesu blod,
Än att sjelf rättfärdig,
Helig, stark och wärdig
Hafwa tröst och mod.

5.

Heldre syndbelastad,
Under domen kastad,
Fallen och oren.
Publikan och sköka

Kunna Jesum söka,
Förr än Pharisén *).

6.

Milde Gud bewara
Mig från denna fara:
Sjelfrättfärdighet.
Men i Christo gif mig
Tröst och kraft, och blif mig
Du all salighet.

7.

Att i trone salig
Ändock ha otalig
Brist och skröplighet:
Wisst är det bedröfligt;
Men det är behöfligt
Se sin uselhet.

8.

Må jag alltid känna
Hur jag uti denna
Intet alls förmår;
Men ej heller glömma
Jesu hjerta ömma,
Jesu blod och sår.

9.

Uti dem allena
Tusende orena,
Arma syndare

*) Matth. 21, 28—32.

Funnit nåd och rening
Genom tros-förening
Med sin Frälsare.

10.

Högst eländig är jag,
Men i Christo bär jag
Dock en herrlig skrud:
Hwita silket *) gör mig,
Medan det tillhör mig,
Ren och täck för Gud **).

11.

Den som såled's krossad
Fått sin själ förlossad
Ur dess träldomsband,
Räds dock än sitt hjerta,
Känner synd med smärta,
Trängtar till sitt land.

12.

Falska andar ströfwa,
Själens skatt att röfwa,
Strida jemnt om den;
Lägga fina snaror,
Tusen dolda faror,
Omkring wandraren.

13.

Jesu war då nära!
Wärdes sjelf Du bära

---

*) Uppb. 19: 8. **) Eph. 1: 3, 6.

Lammen i din famn!
Sköt din hjord, den klena,
Släpp den ej allena;
Herde är ditt namn.

14.

Göm mig undan werlden;
Jag är rädd för flärden,
Jag är rädd för mig.
Den till Jesum hunnit,
Har wäl wägen funnit,
Men kan irra sig.

15.

Tron, det helga, höga,
Underbara öga,
Stärk uti min själ!
Äkta perlan klara
Wäl åt mig bewara,
Till mitt högsta wäl!

16.

Nådens werk Du lifwe,
Regn och sol Du gifwe:
Följ hwad sätt Du will,
Blott Du så mig förer,
Att till slut mig hörer
Himmelriket till.

3.

Den bäste Wännen.

1.

Gud ske lof, min wän Han blifwit;
— O, hwilken wän! —
Han som sig för mig utgifwit,
O, hwilken wän!
Han som så af kärlek glöder,
Att för oss Han dör och blöder,
Att Han kallar oss för bröder,
O, hwilken wän!

2.

Ack mitt lifs förtrogne, frände!
Du war min wän,
Då jag ännu Dig ej kände:
O, hwilken wän!
I mitt syndalopp Du slog mig,
Och från dödens wäg Du drog mig,
Och till barnaskap upptog mig:
O, hwilken wän!

3.

Nu jag helt förtroligt talar
Städs' med min wän.
Hwar jag går, på berg, i dalar,
Har jag min wän.
Och så snart mig något felar,
Jag det straxt min wän meddelar;
Allt Han hjelper, tröstar, helar:
O, hwilken wän!

4.

Alla synder Han förlåter;
O, hwilken wän!
Mig hugswalar, när jag gråter;
O, hwilken wän!
Då olyckligt jag förgår mig,
Bäst af alla Han förstår mig,
Och af kärlek blott Han slår mig;
O, hwilken wän!

5.

Äfwen då Han djupt sig döljer,
Är Han min wän!
Alltid lika huld mig följer
Min bäste wän.
Sker mig något swårt, så sker det
Mig till godo: Wännen ger det;
Efteråt jag tydligt ser det:
O, hwilken wän!

6.

Allt bekymmer jag då kastar
Helt på min wän.
Allt hwad som min själ belastar
Förstår min wän:
Trones lif befästa, föda,
Och mitt kött korsfästa, döda,
Lindra tidens wedermöda:
Allt gör min wän.

7.

Det är ewigt lif att känna
Gud som sin wän.

Sälle de som wunnit denna,
Wår bästa wän.
Ja, för ewigt sälla, rika,
Andra wänner dö, och swika,
Denne wän är alltid lika,
O, hwilken wän!

4.

"Ack saliga ro."

1.

Hwad helst här i werlden bedröfwar min själ,
Med Jesus och Ordet det alltid blir wäl:
Och om jag ej känner min lycka alltid,
I trone på Ordet jag dock hafwer frid.
Ack saliga ro: på Jesum så tro,
Och hafwa Guds ord i sitt bo!

2.

När synden förskräcker och ängslar min själ,
Jag tröstar på Ordet och Jesum likwäl:
Min synd är mot Jesum som gnista mot haf,
Hon slocknar, förswinner i djupaste graf.
Ack saliga ro: på Jesum så tro,
Och hafwa Guds ord i sitt bo!

3.

När frestelsens stormar för mäktiga bli,
Wisst fäller jag modet, men håller dock i:
Du, Gud, är min fulla rättfärdighet än,
Och Du all min starkhet; jag säger igen:

Af sången, af bönen, af Skriften,
Än deraf allsintet wi få;
Men — fast står förbundet ändå,
— Ändå!

4.

Än saligt af kärlek du brinner,
Du ligger wid Frälsarens bröst,
Och njuter Hans kärlek och tröst;
Snart allt är upplöst —
Kall, ensam och död du dig finner;
Förändras då Christus också?
Nej, Han är densamme ändå,
— Ändå!

5.

Se solen — den solen, som höjde
Sin strålande panna så gladt,
Sjönk neder i molnenas natt,
Och dunkelt och matt
Är rummet, der herrlig hon dröjde;
Men — fast hon ej syns der wi stå,
Wisst skiner wäl solen ändå,
— Ändå!

6.

Se fogeln — den fogeln, som flyger
Med gladaste qwitter i skyn,
Wid himmelens mörkblåa bryn
Den undan wår syn
I molnet sig småningom smyger,
Och allt blifwer tyst der wi stå,
Men fogeln — han sjunger ändå,
— Ändå!

Ja, Gud, Du ju sjelf så det säger.*)
Guds barn jag är! :,:
Med häpnad och fröjd jag det säger.

3.

Hallelujah!
Nu skapelsens råd jag har funnit,
Guds barn jag är!
Försoningens mening jag funnit,
Förlorade barn Han har wunnit.
Hallelujah! :,:
Nu målet för lifwet jag wunnit.

4.

Hur rik jag är!
Fast fattig jag wandrar på jorden.
Hur hög jag är!
Hur herrlig för Gud jag är worden,
Se'n Sonen gått ringa på jorden.
Guds barn jag är! :,:
Hur hög och hur rik jag är worden!

5.

Hallelujah! :,:
Ditt lof, o wår Fader, wi sjunga.
Hallelujah!
War prisad af hjerta och tunga!
War prisad af gamla och unga!
Hallelujah! :,:
Wi här och i himmelen sjunga.

*) Rom. 8: 16. 1 Joh. 3: 1, 2.

6.

Guds barns bönesuckar.

1.

Jag arma barn, som litet har erfarit,
Som än till strids ej många gånger warit;
Mig hjelpe Gud att akta på min gång!
Min wäg är smal, liksom dess port war trång.

2.

Min skatt är stor — ack ja! Jag lycklig warit,
Att bli Guds barn; — Jag frälsning har erfarit
Från synd och dom och qwal, ja dödens gap;
Jag har fått nåd och frid och barnaskap.

3.

Min skatt är stor — Ack! faseligt det wore,
Om jag min dyra skatt en gång förfore;
Om jag en gång i köttet lyktade,
Och aldrig fick det goda landet se.

4.

Ty hjelp mig, Gud, ej tanklöst genomlefwa
Min enda pröfwotid, och mig inwefwa
I något af den ondes många nät.
Ack, led mig Du, led Du hwartenda fjät!

5.

Gud hjelpe mig i frestelsernas smärta,
Och styrke då mitt oförsökta hjerta,
Att aldrig jag af någonting förmås,
Ett steg gå bort från Dig, der styrka fås.

6.
Gud hjelpe mig att i allt godt tilltaga;
Och städse tänka på att Dig behaga;
Att för all synd, som för en bråddöd, fly:
Tillfälle och anledning dertill sky.

7.
Gud hjelpe mig min bönewrå ej glömma,
Men ofta tyst hos Dig mig undangömma.
Ack we! Den själen aldrig blir till lifs,
Som ute jemnt, men sällan hos Dig trifs.

8.
Gud hjelpe mig försaka hela werlden,
Ej finna ro i lustarna och flärden;
Men lik en fogel i sitt fria lopp,
Från jorden lyfta mig allt mera opp!

9.
Gud hjelpe mig till slut att blifwa salig!
Här är blott sorg — hos Dig är fröjd otalig.
När werlden mig ej mera rum will ge,
Ack låt mig då din himmel öppnad se.

10.
Då är jag nöjd, då will jag willigt strida;
Mig wäntar fröjd — hwi skulle jag ej lida?
Kom gerna kors, du blir ej alltid mitt!
En liten tid — och se'n är jag dig qwitt.

11.
Se'n ewig ro — ja se'n en ewig hwila!
Ack aftonstund, hur glad jag ser dig ila.
Kom Jesu kär — jag längtar efter Dig —
Kom när Dig täcks, att hemförlofwa mig!

7.

Guds barn i mörker och i ljus.

1.

I en djup, oändlig skog,
Swart af moln, der åskan slog,
Gick ett litet barn en gång
Dagen lång.

2.

Ja, den dagen war så lång,
Himlen mörk och skogen trång,
Barnet i sin ensamhet
Gick och gret.

3.

Gret och tänkte: aldrig mer
Jag min faders boning ser;
Här i mörker, köld och nöd
Blir jag död.

4.

Just då så förtwifladt war,
Molnet wek — och solen klar
Glänste fram — och i deß ljus
Fadrens hus.

5.

Allt war nu på stunden godt —
Allt stod nu som förr det stått:
Samma hem och samma Far —
Allt war qwar.

6.

Så, Guds barn, går ofta du
Djupt i mörker — kanske nu —
Wet ej hwart du kommen är,
Hwart det bär.

7.

Känner idel maktlöshet,
Idel synd och otrohet;
Får af Ordet ej den kraft,
Förr du haft.

8.

Men så wisst som Gud är qwar
Och en ewigt trofast Far,
Skall du än så ljus och tröst
Wid hans bröst.

9.

Herden känner fåret än,
Känns ock Han af det igen,
Är på stunden allting wäl,
Åter wäl.

10.

Hör blott ännu Herdens röst,
Bida ännu wid Hans bröst,
Dig skall ljus uppgå igen,
En gång än.

11.

Bakom swarta molnet der,
Bakom tjocka dimman är
Solen lika skön och klar
Ännu qwar.

12.

Äfwen i den mörka stund
Står ännu Guds fridsförbund:
Du har samma hulda Far
Ännu qwar.

13.

Berg och högar falla må,
Jord och himmel likaså;
Herrans trofasthet ändå
Skall bestå.

14.

Himlens barn är alltid sällt;
Fadren har det så beställt.
Det går alltid wid hans hand
Till sitt land.

15.

Det lyssnar med glädje och fruktan
Till allt hwad dess Fader det säger.
Wisst står det som barn i hans tuktan,
Men eger ock allt hwad Han eger.

16.

Wisst möter det sorger på wägen;
Wisst trycker ock korset dess skuldra;
Wisst blir ock den trogne förlägen,
När skyarne swartna och bullra.

17.

Det barnsliga hjertat wisst bäfwar
Wid onda och stormiga tider;

Men likwäl till himlen det sträfwar,
Och Hjelten går främst i dess strider.

18.

Att alltid få fly i hans sköte,
Förljufwar de bittraste timmar:
Och ännu wid dödsnattens möte
En stråle af hoppet dock glimmar.

19.

Wisst bittrast af pröfningar alla
Är den, att oss synden widlåder,
Och gör oss så tröga och kalla,
Och hjertat oss ännu förråder.

20.

Men pris ske Guds Lam, som borttagit
All werldenes synder i tiden,
Oss redan i blodet rentwagit,
Och gett sin rättfärdighets siden!

21.

Glöm då ej, du Herrans barn,
Denna skrud — blott stoft och skarn
Är all din rättfärdighet:
Glöm ej det!

22.

Men i Christo ren och skär
Är du alltid Gudi kär,
Står du alltid som en brud
Täck för Gud. *)

---

*) Eph. 1: 6.

23.

Ty hwad ende Sonen gjort
Håller Gud så dyrt och stort,
Att ej all din kröplighet
Ryggar det.

24.

Så Guds barn är alltid sällt;
Allt har Christus wäl beställt:
Kan det blott på Honom tro,
Har det ro.

25.

Under dagen wandrar det
Willigt i sin Herres fjät;
Natten hwilar det med tröst
Wid hans bröst.

26.

O, du saliga Guds barn,
Du som håller allt för skarn,
Mot att ila till Guds stad;
O, war glad!

27.

Om ock synd och sorg och strid
Trötta dig i denna tid,
Öka de din längtan blott;
Allt gör godt!

28.

Glöm då aldrig ho du är:
Frälst och sälig redan här;
Får och sist — på tidens strid —
Ewig frid.

8.

Trösteord till "Herrans elända."

Es. 49: 13—16.

1.

Ängsliga hjerta, upp ur din dwala!
Glömmer du alldeles bort hwad du har:
Frälsarens wänskap,
Nåd och gemenskap!
Ännu Han lefwer densamme Han war.

2.

Stanna och wakna! Tänk hwad du hafwer,
Icke i dig, men i Frälsaren kär!
Ren och rättfärdig,
Himmelen wärdig,
Icke i dig, men i Honom du är.

3.

Fastän du icke kan känna och se det,
Fast du är syndig och skröplig — likwäl
Christus har köpt dig,
Twagit och döpt dig,
Bär och bewarar ock ännu din själ.

4.

Midt under syndens dagliga plåga,
Dock du en ewig rättfärdighet har.
Att wi är' rena
Ha wi allena
Tacka det Lammet, som synderna bar.

5.

Gud är ju ännu i Christo din Fader,
Sonen är ännu din Broder som dog!
Trofaste Anden
Ännu wid handen
Städse dig leder — är detta ej nog?

6.

O, hwilka under helgonen äro:
Äro så salige — sucka så tungt;
Äro så höga,
Se det så föga;
Äro i borgen, men sällan ha lugnt.

7.

"Wandra i trone, se Honom icke."
Detta är regeln — det blifwer derwid.
Korta minuter
Känslan åtnjuter
Hwad wi i sanning dock ege alltid.

8.

Upp dock ur dwalan, ängsliga hjerta,
Glöm icke alldeles bort hwad du har!
Äfwen den timma,
Tjockaste dimma
Solen fördöljer, är solen dock qwar.

9.

"Ändå"

eller

Känna och tro.

1.

Wäl mig nu till borgen jag hunnit,
Mitt salighetsberg och mitt slott!
I tusende qwal jag har gått,
Och aldrig förstått
Den fridenes grund, jag nu funnit.
Hur stormar och böljor än slå,
Mitt berg och min borg stå ändå,
— Ändå!

2.

Wi gerna blott tro hwad wi känne,
Men icke är sådant att tro,
Och ingen kan så få den ro,
Hos christna bör bo.
Hur skiftar ej känslan! i henne
För windarna wågorna gå;
Guds nåde=förbund står ändå,
— Ändå!

3.

Minutligen tusende skiften
Omwexla i känsliger själ,
Och ofta wi wete knappt skäl.
Än må wi så wäl

Af sången, af bönen, af Skriften,
Än deraf allsintet wi få;
Men — fast står förbundet ändå,
— Ändå!

4.

Än saligt af kärlek du brinner,
Du ligger wid Frälsarens bröst,
Och njuter Hans kärlek och tröst;
Snart allt är upplöst —
Kall, ensam och död du dig finner;
Förändras då Christus också?
Nej, Han är densamme ändå,
— Ändå!

5.

Se solen — den solen, som höjde
Sin strålande panna så gladt,
Sjönk neder i molnenas natt,
Och dunkelt och matt
Är rummet, der herrlig hon dröjde;
Men — fast hon ej syns der wi stå,
Wisst skiner wäl solen ändå,
— Ändå!

6.

Se fogeln — den fogeln, som flyger
Med gladaste qwitter i skyn,
Wid himmelens mörkblåa bryn
Den undan wår syn
I molnet sig småningom smyger,
Och allt blifwer tyst der wi stå,
Men fogeln — han sjunger ändå,
— Ändå!

7.

Så märk då mitt hjerta, som klagar,
Att Herren förglömt dig förwißt,
Och wet ej din jemmer och brist:
Ej Gud och hans Christ
Förändras af wexlande dagar;
Fastän du ej kan det förstå,
Hans nåd är densamma ändå,
— Ändå!

8.

Ej heller på gerningar hwilar
Guds nåd, men på Christum den står.
Än wandrar du uti hans spår,
Och än dig förgår,
Och känner då tusende pilar;
Men — fast du nu tycker ej så, —
Hans nåd är densamma ändå,
— Ändå!

9.

Jag hwar stund i mig är owärdig,
— Om Gud skulle skåda på mig,
Min fromhet, min wandel och stig,
Fördömde Han mig —
Men hwar stund i Christo rättfärdig,
Ty om jag har felat också,
Har Christus ej felat ändå,
— Ändå!

10.

Jag hwar stund i mig är owärdig,
Jag säger det åter — hör på!

Af sången, af bönen, af Skriften,
Än deraf allsintet wi få;
Men — fast står förbundet ändå,
— Ändå!

4.

Än saligt af kärlek du brinner,
Du ligger wid Frälsarens bröst,
Och njuter Hans kärlek och tröst;
Snart allt är upplöst —
Kall, ensam och död du dig finner;
Förändras då Christus ocksä?
Nej, Han är densamme ändå,
— Ändå!

5.

Se solen — den solen, som höjde
Sin strålande panna så gladt,
Sjönk neder i molnenas natt,
Och dunkelt och matt
Är rummet, der herrlig hon dröjde;
Men — fast hon ej syns der wi stå,
Wisst skiner wäl solen ändå,
— Ändå!

6.

Se fogeln — den fogeln, som flyger
Med gladaste qwitter i skyn,
Wid himmelens mörkblåa bryn
Den undan wår syn
I molnet sig småningom smyger,
Och allt blifwer tyst der wi stå,
Men fogeln — han sjunger ändå,
— Ändå!

7.

Så märk då mitt hjerta, som klagar,
Att Herren förglömt dig förwißt,
Och wet ej din jemmer och brist:
Ej Gud och hans Christ
Förändras af wexlande dagar;
Fastän du ej kan det förstå,
Hans nåd är densamma ändå,
— Ändå!

8.

Ej heller på gerningar hwilar
Guds nåd, men på Christum den står.
Än wandrar du uti hans spår,
Och än dig förgår,
Och känner då tusende pilar;
Men — fast du nu tycker ej så, —
Hans nåd är densamma ändå,
— Ändå!

9.

Jag hwar stund i mig är owärdig,
— Om Gud skulle skåda på mig,
Min fromhet, min wandel och stig,
Fördömde Han mig —
Men hwar stund i Christo rättfärdig,
Ty om jag har felat också,
Har Christus ej felat ändå,
— Ändå!

10.

Jag hwar stund i mig är owärdig,
Jag säger det åter — hör på!

Den stund, jag är frommast ocksä,
Jag ej kan bestå.
Men hwar stund i Christo rättfärdig:
Den stund jag är sämst likaså —
Rättfärdig i Honom ändå!
— Ändå!

11.

Jag talar om en som i sanning
På Christum sin tro hafwer fäst,
Och lider af synderna mest,
Med Gudi mår bäst.
Oaktadt den ängsliga blandning
Af tankar och känslor, så stå
Förbundets grundwalar ändå,
— Ändå!

12.

Dock — godt att de stunderna ila,
Min bättre och sämre minut!
Jag will dock i tron hålla ut,
Tills striden blir slut;
Då får jag min ostörda hwila,
I känsla och skådning ocksä.
Jag bidar — Jag får den ju då,
— Ändå!

10.

De wexlande tider.

1.

När den arma jordens tid förgår,
Lefwer likwäl Christus år från år;
Och hwad frukte wi, om Han är wår,
I de wexlande tider?

2.

Men'ska, har du endast Christum qwar,
Har du sjelfwer Gud till wän och Far;
"Nog och öfwer nog," ja allt du har,
Trots de wexlande tider.

3.

Kommer på en gång all mörksens här,
Kommer satan, och wår död begär,
Si, den starke Hjelten är oß när
I de wexlande tider.

4.

Måste du i werlden hafwa twång,
Blir dig wägen stundom alltför lång,
Swartnar det för ögat mången gång
I de wexlande tider;

5.

Bort mißtröstan! Herren är ju när!
Ewigt han den gode Herden är;
Swaga lammen sjelf i famn Han bär
I de wexlande tider.

6.

Resa äfwen syndens krafter sig,
Får ock satan lof att "sålla" dig,
Och förwirrad du ej ser din stig
I de farliga tider;

7.

Hjelten lefwer! på Hans trofasthet
Wåga trygg ditt lif, din salighet;
Icke du, men Han din räddning wet,
Trots de bistraste tider.

8.

Herren lefwer, fattom tröstligt mod,
Herren lefwer, ewigt huld och god;
Och wårs Herras Christi dyra blod
Gäller ewiga tider.

9.

Så — hwad helst oß möter, har du blott
Uti Gud din skatt, din arfwelott,
Har du wißt ett stort, ett ewigt godt
Alla kommande tider.

10.

Upp då modigt i wår Herras spår!
Segrens fröjd är genom Honom wår;
Christi stridsman icke hwila får
Dessa wigtiga tider.

11.

Herrans domar öfwer werlden gå,
Och de arma men'skor se derpå,
Men de kunna ingenting förstå
Af de wexlande tider.

12.

Hell! sin eld will Christus här ha tänd;
Ty en eld att tända war Han sänd,
Aldrig af den blinda werlden känd
Under wexlande tider.

13.

Men sin klena hjord Han känner än,
Och med ewig makt Han skyddar den;
Må han kännas ock af den igen
I de wexlande tider!

11.

Den ljufwa tanken.

1.

Tänk, när en gång den dimma är förswunnen,
Det mörker, som omhöljer lifwet här;
Och när den dagen är för oß upprunnen,
Der Gud och Lammet ewigt solen är!

2.

Tänk då, när tron ej mer med twiflen strider,
Men allt är klart och ljust och wißt för mig:
När hjertat ej af "glödand' skott" mer swider,
Men frälst jag ser tillbaks på lifwets stig!

3.

Tänk, när för mig är löst hwar jordens gåta,
Hwart ängsligt "hwarför," som jag grubblat på;
När de fördolda djupen sig upplåta,
Och jag får Herrans wägar klart förstå!

4.

Tänk, ännu mer, när med förklaradt öga
Jag Honom ser, som här jag trodde på,
Och bad och följde, — tänk, när i det höga
Jag ewigt säll skall för Hans åsyn stå!

5.

Den trogne Frälsaren, som här mig följde,
Mig alla fel förlät, mig tröstade;
Men mig till pröfning ofta djupt sig döljde:
Tänk, när en gång jag Honom sjelf får se!

6.

Tänk, när en gång jag utan synd skall wara,
Helt fri mitt onda kött och satans list;
När alla tankar äro rena, klara,
Och alla gerningar förutan brist!

7.

Ack, tänk en gång, då jag skall kunna wara
Så from, jag will, då blott det goda sker;
Ja, när jag ej behöfwer ens befara
Blott möjligheten af att falla mer!

8.

Tänk, när en gång ej werlden mer mig häder,
Ej falska bröder mer förtyda mig;
När ingen fiende ibland oß träder,
Men idel sanna wänner samla sig!

9.

Tänk, när en gång i himlens gyllne salar
Guds Lam bland änglar rätt jag prisa kan;
Och om ett ewigt lif med bröder talar,
Och om det lif, som likt en dröm förswann!

10.
Det kommer allt för den, som funnit "wägen,"
För den i Christo här all sällhet fann.
O Gud, det är ju wißt — ej blott en sägen?
Du sjelf det sagt, och Du ej ljuga kan.

11.
Guds folk en gång i sida, hwita kläder *)
Med segerpalmer inför Lammet står;
Då Gud hos sig de trötta barnen gläder,
Från deras ögon torkar hwarje tår **).

12.
Wäck, Jesu, denna tanke i mitt hjerta,
Hwar gång mig wägen blir för mödosam!
Den ljuft skall dämpa hwarje bitter smärta,
Och locka leendet ur tårar fram.

12.

"Wårt land."

1.
O land! du sälla andars land,
Der Herren Gud sjelf bor!
Högt öfwer stjernehimlens rand,
Långt från förgänglighetens strand:
Der skall wår glädje blifwa stor,
Der Herren Jesus bor.

---

*) "Sedan såg jag (Johannes), och si, en stor skara, den ingen räkna kunde, af alla hedningar och slägter och folk och tungomål, stående för stolen och för lammet, klädde i **sida, hwita** kläder och **palmer** i deras händer." Uppb. 7: 9.

**) Uppb. 7: 17. 21: 4.

5.

Gud är ju ännu i Christo din Fader,
Sonen är ännu din Broder som dog!
Trofaste Anden
Ännu wid handen
Städse dig leder — är detta ej nog?

6.

O, hwilka under helgonen äro:
Äro så salige — sucka så tungt;
Äro så höga,
Se det så föga;
Äro i borgen, men sällan ha lugnt.

7.

"Wandra i trone, se Honom icke."
Detta är regeln — det bliswer derwid.
Korta minuter
Känslan åtnjuter
Hwad wi i sanning dock ege alltid.

8.

Upp då ur dwalan, ängsliga hjerta,
Glöm icke alldeles bort hwad du har!
Äfwen den timma,
Tjockaste dimma
Solen fördöljer, är solen dock qwar.

9.

"Ändå"

eller

Känna och tro.

1.

Wäl mig nu till borgen jag hunnit,
Mitt salighetsberg och mitt slott!
I tusende qwal jag har gått,
Och aldrig förstått
Den fridenes grund, jag nu funnit.
Hur stormar och böljor än slå,
Mitt berg och min borg stå ändå,
— Ändå!

2.

Wi gerna blott tro hwad wi känne,
Men icke är sådant att tro,
Och ingen kan så få den ro,
Hos christna bör bo.
Hur skiftar ej känslan! i henne
För windarna wågorna gå;
Guds nåde=förbund står ändå,
— Ändå!

3.

Minutligen tusende skiften
Omwexla i känsliger själ,
Och ofta wi wete knappt skäl.
Än må wi så wäl

6.

Guds barns bönesuckar.

1.

Jag arma barn, som litet har erfarit,
Som än till strids ej många gånger warit;
Mig hjelpe Gud att akta på min gång!
Min wäg är smal, liksom deß port war trång.

2.

Min skatt är stor — ack ja! Jag lycklig warit,
Att bli Guds barn; — Jag frälsning har erfarit
Från synd och dom och qwal, ja dödens gap;
Jag har fått nåd och frid och barnaskap.

3.

Min skatt är stor — Ack! faseligt det wore,
Om jag min dyra skatt en gång förfore;
Om jag en gång i köttet lyktade,
Och aldrig fick det goda landet se.

4.

Ty hjelp mig, Gud, ej tanklöst genomlefwa
Min enda pröfwotid, och mig inwefwa
I något af den ondes många nät.
Ack, led mig Du, led Du hwartenda fjät!

5.

Gud hjelpe mig i frestelsernas smärta,
Och styrke då mitt oförsökta hjerta,
Att aldrig jag af någonting förmås,
Ett steg gå bort från Dig, der styrka fås.

6.

Gud hjelpe mig att i allt godt tillstaga;
Och städse tänka på att Dig behaga;
Att för all synd, som för en bråddöd, fly:
Tillfälle och anledning dertill sky.

7.

Gud hjelpe mig min bönewrå ej glömma,
Men ofta tyst hos Dig mig undangömma.
Ack we! Den själen aldrig blir till lifs,
Som ute jemnt, men sällan hos Dig trifs.

8.

Gud hjelpe mig försaka hela werlden,
Ej finna ro i lustarna och flärden;
Men lik en fogel i sitt fria lopp,
Från jorden lyfta mig allt mera opp!

9.

Gud hjelpe mig till slut att blifwa salig!
Här är blott sorg — hos Dig är fröjd otalig.
När werlden mig ej mera rum will ge,
Ack låt mig då din himmel öppnad se.

10.

Då är jag nöjd, då will jag willigt strida;
Mig wäntar fröjd — hwi skulle jag ej lida?
Kom gerna kors, du blir ej alltid mitt!
En liten tid — och se'n är jag dig qwitt.

11.

Se'n ewig ro — ja se'n en ewig hwila!
Ack aftonstund, hur glad jag ser dig ila.
Kom Jesu kär — jag längtar efter Dig —
Kom när Dig täcks, att hemförlofwa mig!

7.

Guds barn i mörker och i ljus.

1.

I en djup, oändlig skog,
Swart af moln, der åskan slog,
Gick ett litet barn en gång
Dagen lång.

2.

Ja, den dagen war så lång,
Himlen mörk och skogen trång,
Barnet i sin ensamhet
Gick och gret.

3.

Gret och tänkte: aldrig mer
Jag min faders boning ser;
Här i mörker, köld och nöd
Blir jag död.

4.

Just då så förtwifladt war,
Molnet wek — och solen klar
Glänste fram — och i dess ljus
Fadrens hus.

5.

Allt war nu på stunden godt —
Allt stod nu som förr det stått:
Samma hem och samma Far —
Allt war qwar.

6.

Så, Guds barn, går ofta du
Djupt i mörker — kanske nu —
Wet ej hwart du kommen är,
Hwart det bär.

7.

Känner idel maktlöshet,
Idel synd och otrohet;
Får af Ordet ej den kraft,
Förr du haft.

8.

Men så wißt som Gud är qwar
Och en ewigt trofast Far,
Skall du än få ljus och tröst
Wid hans bröst.

9.

Herden känner fåret än,
Känns ock Han af det igen,
Är på stunden allting wäl,
Åter wäl.

10.

Hör blott ännu Herdens röst,
Bida ännu wid Hans bröst,
Dig skall ljus uppgå igen,
En gång än.

11.

Bakom swarta molnet der,
Bakom tjocka dimman är
Solen lika skön och klar
Ännu qwar.

6.

Resa äfwen syndens krafter sig,
Får ock satan lof att "fälla" dig,
Och förwirrad du ej ser din stig
I de farliga tider;

7.

Hjelten lefwer! på Hans trofasthet
Wåga trygg ditt lif, din salighet;
Icke du, men Han din räddning wet,
Trots de bistraste tider.

8.

Herren lefwer, fattom tröstligt mod,
Herren lefwer, ewigt huld och god;
Och wårs Herras Christi dyra blod
Gäller ewiga tider.

9.

Så — hwad helst oß möter, har du blott
Uti Gud din skatt, din arfwelott,
Har du wißt ett stort, ett ewigt godt
Alla kommande tider.

10.

Upp då modigt i wår Herras spår!
Segrens fröjd är genom Honom wår;
Christi stridsman icke hwila får
Dessa wigtiga tider.

11.

Herrans domar öfwer werlden gå,
Och de arma men'skor se derpå,
Men de kunna ingenting förstå
Af de wexlande tider.

12.

Hell! sin eld will Christus här ha tänd;
Ty en eld att tända war Han sänd,
Aldrig af den blinda werlden känd
Under wexlande tider.

13.

Men sin klena hjord Han känner än,
Och med ewig makt Han skyddar den;
Må han kännas ock af den igen
I de wexlande tider!

11.

Den ljufwa tanken.

1.

Tänk, när en gång den dimma är förswunnen,
Det mörker, som omhöljer lifwet här;
Och när den dagen är för oß upprunnen,
Der Gud och Lammet ewigt solen är!

2.

Tänk då, när tron ej mer med twiflen strider,
Men allt är klart och ljust och wißt för mig:
När hjertat ej af "glödand' skott" mer swider,
Men frälst jag ser tillbaks på lifwets stig!

3.

Tänk, när för mig är löst hwar jordens gåta,
Hwart ängsligt "hwarför," som jag grubblat på;
När de fördolda djupen sig upplåta,
Och jag får Herrans wägar klart förstå!

28.

Allt hos Jesus.

1.

När mörker wårt hjerta betäcker,
Hwart gå wi att söka oß ljus?
När storm oß i werlden förskräcker,
Hwar finnes det bergfasta hus,
Der trygge och säkre wi bo,
Der ingen kan störa wår ro?
Blott hos Jesus.

2.

När samwetet talar förskräckligt
Om synder, om otro och köld;
Hwad ha wi, som då kan tillräckligt
Betrygga oß, hwad är wår sköld?
Hwar hafwe wi helighet nog?
I Honom, som re'n för oß dog,
I wår Jesus.

3.

När frestaren listigt oß wetat
Inleda på willosam stig,
Med swek och med lögner oß retat,
Att akta och lyßna till sig;

O, wändom till Herran då snart,
Hans ord wisar wägen så klart:
Den är Jesus.

4.

Och Han är ej den oß förkastar,
Han stöter ej någon från sig;
Fastmer oß att söka Han hastar,
Och beder oß: "Kommen till mig!
O, flyn mig ej, kommen igen!
Jag är ju er trofaste wän,
Eder Jesus."

5.

Så kallar Han oß, och förlåter
All otro, all synd och all skuld;
Han renar oß, pryder oß åter,
Och wittnar att Fadren är huld
Och nådig: fast syndat du har,
Han åter i skötet dig tar,
Genom Jesum.

6.

Ja wißt är Han ewigt Densamme,
En hjelpare mäktig i nöd;
Och will, att Hans nåd wi annamme,
Trots synder och djefwul och död:
Ty Han har oß frälst från dem alla,
Som Herre och Konung wi kalla,
Brodren Jesus.

24.

"Du kan icke tro."

1.

Du kan icke tro, ack men kära så hör:
Gud har ju sig sjelf icke skonat;
Kom hit, kom till korset, se Lammet som dör,
Deß blod har med Gud oß förfonat,
Och borttagit werldenes synder.

2.

Och har det nu werkat så kraftigt hos Gud,
Att Han helt tillfreds kunde blifwa,
Och blott för deß wärde dig taga till brud,
Och himmelens skatter dig gifwa,
Så låt ock du dermed dig nöja.

3.

Ja, blodet det runnit, det runnit för dig,
Och Gud har antagit en lösen,
Som gäller för alla, för dig som för mig,
Fast synderna woro mång tusen;
Deß wärde är ewigt detsamma.

4.

Så sök då allenast hos Christum din ro;
Ty der är du trygg för all fara.
Blif liten, blif barn, blif enfaldig, och tro,
Blif en bland de syndares skara,
Som endast wet tacka och lofwa.

25.

"Det skedde för mig."

1.

Det skedde för mig,
Att Gud uti kött uppenbarade sig,
Att himlarnes Herre på jorden blef träl,
Helt fattig och plågad för syndares wäl:
Det undret, min Jesu! ju skedde för mig?
Deß tackar jag Dig.

2.

Det skedde för mig,
Att du här måst wandra på mödosam stig:
Du ofta af kärlek arbetat Dig trött,
Men blef dock föraktad och illa bemött.
Din lydnad och möda wißt gäller för mig,
Deß tackar jag Dig.

3.

Det skedde för mig,
Att mordiska folket så fängslade Dig.
Att Du blef oskyldigt anklagad och dömd,
Det gjort att min synd blef förlåten och glömd.
Din plågsamma smälek ger ära åt mig,
Deß tackar jag Dig.

4.

Det skedde för mig,
Att syndiga händer marterade Dig.
Din ångest och pina, din' blodiga sår,
Dem Du så saktmodigt och tåligt utstår,

Se rening och helsa tillfyllest åt mig,
Deß tackar jag Dig.

5.

Det skedde för mig,
Att Du uppå korset uppoffrade Dig.
Hwart salighetsord af din heliga mun
Det säger, Du wann i försoningens stund.
Allt har Du med döden beseglat åt mig,
Deß tackar jag Dig.

6.

Det skedde för mig,
Att Du efter blodigt, men segrande krig
Dig wiste med segerbaneret i hand,
Och sedan uppfor till wårt Fäderneslând;
Allt detta din Anda betygar för mig,
Deß tackar jag Dig.

26.

"Herren wär rättfärdighet."

1.

Nu, lof och pris — jag wet ej mer
Som återstår — så allt är färdigt!
Hwad helst hos mig jag känner, ser,
Är Lammet dock den äran wärdigt,
Att Det för mig försonat allt,
Och gäller ewigt tusenfallt
Mer än allt.

Ack saliga timma! ack wore wi der,
Hwar ingen brist och sorg mer är!

5.

När skall det ljuswa Herrans år
Med fröjd och frid gå in?
Då trötta själen hamna får
I himlaglädjen din;
Der tro, hopp och wäntan, ja, waka och be
Förbytas i njuta och smaka och se,
Der öga mot öga wi skåde wår Wän,
Den milde, trogne Frälsaren.
Hwad! "få wi se wår Wän?"
Ja, ewigt se wår Wän.
Hwad! "skåda Frälsaren?"
Ja, skåda Frälsaren.
O, himmelska sällhet: få skåda wår Wän,
Den milde, trogne Frälsaren!

6.

Men gode Gud, oß nådig war!
Omhägn' din arma hjord;
Förwara dem, Du wunnit har,
Genom ditt namn, ditt ord.
Ja, Amen; den Herden, som dog för sin' får,
Är ewigt densamme, i dag som i går,
Och will wi ska' skåda Hans herrlighet der,
Och ewigt blifwa der Han är *).

*) "Fader, jag will, att der jag är, skola ock de wara med mig, som du mig gifwit hafwer, att de skola se mina herrlighet." etc. Joh. 17: 24.

Hwad! "blifwa der Han är?"
Ja, blifwa der Han är.
Och "skåda Honom der?"
Ja, skåda Honom der.
O, himmelska fröjder: se Honom der,
Och ewigt blifwa der Han är!

22.

"Hwad det blir godt."

1.

Hwad det blir godt att landa
Wid himlens stilla kust;
Ej mer behöfwa blanda
Sin sång med suck och pust!
Till glädjens hem från sorgens dal,
Till Fadrens famn från nöd och qwal:
Hwad det blir godt att landa
Wid himlens stilla kust;
I Brudgums famn från strid och nöd,
I lif och sällhet utan död.
Hwad det blir godt att landa
Wid himlens stilla kust!

2.

Hwad det blir herrligt smaka
Den sällhet Herren ger;
Att slippa se tillbaka
På synd och sorger mer!

Att skåda Gud, och gå omkring
Bland himlens underfulla ting!
Hwad det blir herrligt smaka
Den sällhet Herren ger!
O herrlighet, som ingen kan
Utsäga här i jemrens land!
Hwad det blir herrligt smaka
Den sällhet Herren ger!

3.

Hwad det blir saligt bära
Sin brudekrona skön,
Och sjunga Herrans ära,
Och få sin nådelön!
Att höra änglars fröjdelsud,
Då de lofsjunga ewigt Gud;
Hwad det blir saligt bära
Sin brudekrona skön!
Att wara sjelf Guds Son så när,
Och skåda Honom som Han är.
Hwad det blir saligt bära
Sin brudekrona skön!

Andeliga Sånger,

samlade och utgifne

af

Oscar Ahnfelt.

Tredje Häftet.

Femte Upplagan.

Stockholm.
Utgifwarens förlag.
1857.

23.

Allt hos Jesus.

1.

När mörker wårt hjerta betäcker,
Hwart gå wi att söka oß ljus?
När storm oß i werlden förskräcker,
Hwar finnes det bergfasta hus,
Der trygge och säkre wi bo,
Der ingen kan störa wår ro?
Blott hos Jesus.

2.

När samwetet talar förskräckligt
Om synder, om otro och köld;
Hwad ha wi, som då kan tillräckligt
Betrygga oß, hwad är wår sköld?
Hwar hafwe wi helighet nog?
I Honom, som re'n för oß dog,
I wår Jesus.

3.

När frestaren listigt oß wetat
Inleda på willosam stig,
Med swek och med lögner oß retat,
Att akta och lyßna till sig;

O, wändom till Herran då snart,
Hans ord wisar wägen så klart:
Den är Jesus.

4.

Och Han är ej den oß förkastar,
Han stöter ej någon från sig;
Fastmer oß att söka Han hastar,
Och beder oß: "Kommen till mig!
O, flyn mig ej, kommen igen!
Jag är ju er trofaste wän,
Eder Jesus."

5.

Så kallar Han oß, och förlåter
All otro, all synd och all skuld;
Han renar oß, pryder oß åter,
Och wittnar att Fadren är huld
Och nådig: fast syndat du har,
Han åter i skötet dig tar,
Genom Jesum.

6.

Ja wißt är Han ewigt Densamme,
En hjelpare mäktig i nöd;
Och will, att Hans nåd wi annamme,
Trots synder och djefwul och död:
Ty Han har oß frälst från dem alla,
Som Herre och Konung wi kalla,
Brodren Jesus.

24.

"Du kan icke tro."

1.

Du kan icke tro, ack men kära så hör:
Gud har ju sig sjelf icke skonat;
Kom hit, kom till korset, se Lammet som dör,
Deß blod har med Gud oß försonat,
Och borttagit werldenes synder.

2.

Och har det nu werkat så kraftigt hos Gud,
Att Han helt tillfreds kunde blifwa,
Och blott för deß wärde dig taga till brud,
Och himmelens skatter dig gifwa,
Så låt ock du dermed dig nöja.

3.

Ja, blodet det runnit, det runnit för dig,
Och Gud har antagit en lösen,
Som gäller för alla, för dig som för mig,
Fast synderna woro mång tusen;
Deß wärde är ewigt detsamma.

4.

Så sök då allenast hos Christum din ro;
Ty der är du trygg för all fara.
Blif liten, blif barn, blif enfaldig, och tro,
Blif en bland de syndares skara,
Som endast wet tacka och lofwa.

25.

"Det skedde för mig."

1.

Det skedde för mig,
Att Gud uti kött uppenbarade sig,
Att himlarnes Herre på jorden blef träl,
Helt fattig och plågad för syndares wäl:
Det undret, min Jesu! ju skedde för mig?
Deß tackar jag Dig.

2.

Det skedde för mig,
Att du här måst wandra på mödosam stig:
Du ofta af kärlek arbetat Dig trött,
Men blef dock föraktad och illa bemött.
Din lydnad och möda wißt gäller för mig,
Deß tackar jag Dig.

3.

Det skedde för mig,
Att mordiska folket så fängslade Dig.
Att Du blef oskyldigt anklagad och dömd,
Det gjort att min synd blef förlåten och glömd.
Din plågsamma smälek ger ära åt mig,
Deß tackar jag Dig.

4.

Det skedde för mig,
Att syndiga händer marterade Dig.
Din ångest och pina, din' blodiga sår,
Dem Du så saktmodigt och tåligt utstår,

Se rening och helsa tillfyllest åt mig,
Deß tackar jag Dig.

5.

Det skedde för mig,
Att Du uppå korset uppoffrade Dig.
Hwart salighetsord af din heliga mun
Det säger, Du wann i försoningens stund.
Allt har Du med döden beseglat åt mig,
Deß tackar jag Dig.

6.

Det skedde för mig,
Att Du efter blodigt, men segrande krig
Dig wiste med segerbaneret i hand,
Och sedan uppfor till wårt Fäderneslånd;
Allt detta din Anda betygar för mig,
Deß tackar jag Dig.

26.

"Herren wår rättfärdighet."

1.

Nu, lof och pris — jag wet ej mer
Som återstår — så allt är färdigt!
Hwad helst hos mig jag känner, ser,
Är Lammet dock den äran wärdigt,
Att Det för mig försonat allt,
Och gäller ewigt tusenfallt
Mer än allt.

2.

Jag är wißt ej tillfreds med **mig:**
Ty i mitt kött bo synder alla;
Mitt hjerta bär ännu i sig
Det gamla äpplets bittra galla —
Hwi sjunger jag dock helt förnöjd
Om ewig nåd, om frid och fröjd,
Helt förnöjd?

3.

Det har jag, Jesu, **blott af Dig;**
Du, Du är wärd den fröjdesången,
Som gaf ditt dyra blod för mig,
Och i det helga är ingången.
I all min största uselhet
Har jag dock full rättfärdighet
Blott i det.

4.

Det är en obeskriflig tröst,
Det lättar alla lefnadspligter.
Det fyller mitt beklämda bröst
Med höga, himmelska utsigter,
Att Du ingick med dina sår,
Och der med dessa tecken står
Helt som wår.

5.

De såren ropa hwarje stund,
De ropa om den wunna striden;
De ropa: nåd, pardon, misskund
För alla Adams barn i tiden!

Så står Du, Jesu, ock för mig
Hos Gud en "Prest ewinnerlig,"
Ock för mig.

6.

När jag är skröplig, kall och swag,
Förströdd af allt som ögat möter,
Då har jag En, som natt och dag
I himmelen min Gudstjenst sköter;
Som i Guds åsyn står för mig,
Och uti allt framställer sig
Ock för mig.

7.

Då jag är kall, så är Han warm,
Är jag förströdd, är Han andäktig;
Då jag är syndig, swag och arm,
Då är Han helig, rik, allsmäktig.
Blott skröplighet har jag i mig;
Min helighet har Han i sig,
Blott i sig.

8.

Så sannt som Du, o Jesu står
Uti wårt ställe i det höga,
Så sannt som Du är worden wår
Rättfärdighet för Fadrens öga,
Så sannt är jag i denna skrud
Guds hjertas lust och täcka brud;
O, min Gud!

9.

Den bästa menniska i sig
Är döden wärd, har synd otalig;

Den sämste Christen är i Dig,
O Jesu, helt rättfärdig, salig.
Lof, ära, pris ewinnerlig!
All salighet är blott i Dig,
Blott i Dig.

37.

"Jag har en wän."

1.

Jag har en Wän, så huld, så mild, så tålig;
Af alla wänner Han mig älskar mest,
Och lika warmt, fast jag är kall och dålig.
Af alla wänner denne Wän är bäst.

2.

Han är min frände, ja, min egen broder,
Och Jesus Christus är hans ljufwa namn;
Han älskar mera ömt än någon moder.
Hur ljuft det är, att hwila i hans famn!

3.

Han har min arma själ så dyrt förlossat
Ifrån förbannelse och synd och död:
Den gamle ormens hufwud har Han krossat.
O själ, war glad, nu har det ingen nöd.

4.

Fast Adams fall i hwarje lem jag känner,
Det allt är botadt utaf "qwinnans säd."

Fast syndens gift mitt samwete ock bränner,
Mitt skuldebref är fäst wid korsets träd.

5.

Så är jag friköpt. Ingen dom mig fäller,
Ty min Förlossare är Herrans Christ;
Hans dyra blod långt mer än synden gäller,
Hans skänkta oskuld skyler all min brist,

6.

Ja, min rättfärdighet deruppe sitter
Wid Fadrens högra hand på himlens thron;
Och fienden, ehuru arg och bitter,
Ej den kan skada uti minsta mån.

7.

Hallelujah! Jag derför nu må sjunga:
Lof, ära, pris ske Dig, o Jesu Christ,
Till deß i himlen med förklarad tunga
Jag loswar Dig med alla helgon sist!

28.

Trons grundwal.

1.

På nåden i Guds hjerta
Den Jesus bragt oß fram,
Då Han för öß i smärta
Blef död på korsets stam,
Jag nu allena bygger
Min tro och salighet;

Och lefwer derför trygger,
Den onde till förtret.

2.

På nåden i mitt hjerta
Jag stödde mig en tid;
Men då, wid syndens smärta,
Jag miste all min frid.
Jag war så länge nöjder,
Som jag mig kände rörd;
Men war jag mindre böjder,
War straxt min ro förstörd.

3.

Men Gud ske pris, som lärt mig
Att felet nu förstå,
Och bättre grund beskärt mig
Att nu få hwila på:
"På nåden i Guds hjerta,
Den Jesus bragt oß fram,
Då Han för oß i smärta
Blef död på korsets stam."

4.

Wäl har jag ännu skiften,
Och känslan wexlar om;
Än warm och rörd af Skriften,
Än kall och död och tom;
Men nu jag lärt betrakta:
Det skiftar ej hos Gud;
Och nu jag lärt förakta
Mitt eget hjertas ljud.

5.

Wäl är min tro anfäktad,
Men är dock nu en tro:
Wanmäktig och försmäktad,
Jag dock med den har ro;
Och kan jag rätt mig dölja
I Christo, och bli still',
Så plär ock kärlek följa,
Fast icke som jag will.

6.

Den egendom, som köptes
Med Jesu Christi blod,
Och gafs mig när jag döptes,
Blott den är fast och god.
Den ligger i Guds hjerta
Och i det fastebref,
Som under dödens smärta
Guds Son med blodet skref.

7.

Nu — är det wäl derofwan,
Stor sak hur det är här!
Och gifwen är nu gåfwan,
Och blidkad Fadren är.
Den stund wi wor' owänner,
Wår Gud försonad blef.
Om intet alls jag känner,
Jag tror Guds fastebref.

29.

De Trognas fördolda herrlighet.

1.

Hos Christna städs' glänser det inwärtes lifwet,
Fast "solen" dem utwärtes "swärtat och brännt."
Hwad skatter dem himmelens Konung har gifwit,
Det har ingen otrogen rönt eller kännt.
Hwad werlden ej fattar,
Ej söker och skattar,
Det pryder så skönt deras ödmjuka sinne,
Det andliga lifwet, som glöder derinne.

2.

De utwärtes synas de ringaste wara,
Dock Gud af sitt Ord och sin Anda dem födt.
De ega en stråle af Gudomen klara,
Den Herren sjelf upptändt och nådefullt skött.
Guds änglar sig fröjda,
Så hjertligen nöjda,
Om blott de få skåda och tjena och hägna
De barnen, som nu deras Skapare fägna.

3.

Guds folk går med öknamn försmädadt på jorden;
Deß herrlighet döljs under stofthyddans larf.
Men hög är deß Adel, owansklig deß Orden,
Och himmelskt deß burskap och ewigt deß arf.
Will werlden dem gäcka,
De äro dock täcka,

Will werlden dem tränga och jaga dem fjerran,
De ha då ett hem och en boning hos Herran.

4.

De gå på wår jord, men med himmelska själar
De äro wäl swaga, men skydda wår werld.
De synas här arma, och aktas för trälar,
Dock är dem all frihet och lycka beskärd.
Gud fyller, i smärtan,
Med fröjd deras hjertan.
De äro wäl döde för werldenes fröjder,
Men lefwa i andan på himmelska höjder.

5.

Wäl syns deras Lif, deras Herre fördröja;
Han kommer dock snart i sin herrlighets glans,
Att hemta de sina, och att dem upphöja
Till konungar, krönte med helgona-krans.
Hwad harm skall då råda,
När I dem sån skåda
— I, som dem föraktat — i herrlighet pråla,
I himlen som stjernor i ewighet stråla.

6.

Ack, wißten I men'skor, hwad heder Er händer;
Ack, wore af Er den wälsignelse spord,
Som Gud genom dessa utwalda Er sänder,
Som pryda och rädda er brottsliga jord;
I skullen dem ära,
På händren dem bära,
Med jublande glädje, — men sörja och klaga,
När Gud dessa heliga från Er will taga.

7.
Så, bröder må ingen utaf oß förlägen
Då tröttna wid korset i pröfningens dal;
Nej hellre nu fröjdoms och sjungom på wägen,
När denna dock leder till ärones sal.
Må här wi försmädas,
För Jesu skull hädas,
Och "hwarje mans afhugg och afskrap" jemnt wara,
En dag Han dock skall oß för werlden förklara.

30.

"Allt är wäl."

1.
Jag har fått bud — min tid, mitt prof är slut.
Det är slut! Allt är slut!
Min lefnadsstrid, min strid jag kämpat ut.
Allt är slut. Allt är slut.
Nå, Gud ske pris, jag nu skall bli
Från alla qwal och sorger fri,
Från synd och brist för ewigt fri!
Allt är wäl! Allt är wäl!

2.
Gråt ej min wän, min wän, gråt ej för mig!
Allt är wäl. Allt är wäl.
Ty all min synd har Christus lagt på sig.
Allt är wäl. Allt är wäl.
Och töcknet, som på trones stig
Så ofta skymt min skatt för mig,

Skall nu för ewigt skingra sig.
Allt är wäl. Allt är wäl.

3.

Sjung, sjung, I trogne, sjung en fröjdesång!
Allt är wäl. Allt är wäl.
En pilgrims-hymn wi dele än en gång!
Allt är wäl. Allt är wäl.
Sjung snart, ty änglar wänta re'n
Omkring min bädd — jag ser ett sken!
Sjung snart, sjung fröjdfullt hwar och en.
Allt är wäl. Allt är wäl.

4.

Hör, hör! Nu kallar mig min Frälsare.
O, hur wäl! Allt är wäl.
Jag nu skall se, skall se hans anlete.
O, hur wäl! Allt är wäl.
Nu dyre wänner, frid med Er!
Farwäl, farwäl! Till Gud jag ber.
Min palm och krona re'n jag ser.
Allt är wäl. Allt är wäl.

5.

Hell dig, hell dig, blodtwagna skara, hell!
Frälst af nåd; frälst af nåd.
Nu är ock jag bland Eder, ewigt säll,
Frälst af nåd; frälst af nåd.
Min bröllops-dag nu brutit in;
All himlens glädje är nu min,
Hallelujah, o, du Guds Lam!...!
Allt är wäl. Allt är wäl.

(Läses.)
"Ja, allt är wäl, ja wäl! men blott för dig!
Men we, o we, o ewigt we för mig!"
Så brast jag ut — jag, denne trognes maka.
Jag welat ta hans själ med wåld tillbaka;
Han war min Gud, mitt hjertas Gud, mitt allt,
Min ungdoms-kärleks föremål — nu kallt
Låg der det hjerta, som war wäxt tillhopa
Med mitt! O we, jag kunde endast ropa.
Min glädje-sol war släckt, mitt lif war död,
En lång och pinsam död, en ewig nöd.

Men se den underlige Gudens ledning!
Det blef mitt eget hjertas förberedning
För högre winst och lycka — jag blef wäckt
Ur tunga synda-sömnen. Helt förskräckt
Jag såg, jag "lefwat utan Gud i werlden,"
En christnad hedning, som i synden, flärden,
Haft mina gudar, all min lust och ro,
Fast jag bekännt och kännt den christna tro;
Jag såg, att icke Gud och ej min nästa
Jag älskat rätt, men blott mitt eget bästa;
Utwärtes hedrat ock min Frälsare,
Men warit dock hans blods förtrampare;
Ej älskat, wördat, som min fröjd betraktat
Hans dyra blods-förtjenst, men den föraktat,
I werlden helt förströdd och kall och död,
Och så beredt mig sjelf en ewig nöd.

Här blef nu sorg på sorg; — men o, den sista
Uppslukade den förra, som en gnista

Af hafwet slukas opp — det blef mig så,
Att jag min förra sorg knappt tänkte på.
Blott ett, blott ett i hela werlden wida
Uppfyllde själ och tankar: skall jag lida
En ewig och allsmäktig Herres hämnd?
Eller få hans nåd, och blifwa nämnd
Bland barnens tal? — ack jag, som så har brutit
Emot hans bud, och all hans nåd förskjutit,
Hwad skall jag göra, att jag frälsa må
Min arma själ, och ewig död undgå?

Och bättring, bättring! war det råd som hördes;
Kring bättring alla tankar hos mig rördes;
Och när jag först en riktig bättring gjort,
Så tänkte jag, då öppnas nådens port.
Min bättring började med stor förhoppning,
Jag redan såg i tanken trädets knoppning.
Jag tänkte snart i allt bli ren och skön,
Dock ej med egen kraft, men genom bön —
Att mig till Jesu klena hjord ansluta,
Att af deß rena, helga källor njuta,
Att werlden och deß lumpna nöjen fly,
Att wissa yttre synda=wanor sky,
Att Herrans Ord betrakta och beprisa,
Att wissa yttre goda werk bewisa:
Allt sådant gick nu för sig ganska wäl,
Och skänkte hopp och lättnad åt min själ.
Men o, hwad sorg, nedslagenhet och smärta,
När bättringen skull' börjas i mitt hjerta:
Det hjerta, som jag fordom höll så godt,
Der fanns nu synd förutan tal och mått;

"Ett argt, illfundigt ting utöfwer alla,"
En källa hwarur ondskans floder swalla,
Ett fält, som törne blott och tistlar bär:
Så kallt för Gud och allt hwad heligt är,
Så falskt, så swagt, så fattigt, så eländigt,
Så hårdt, så dödt, så galet, och obändigt.
Jag skulle älska Gud utöfwer allt,
Då war mitt hjerta såsom isen kallt;
Jag skulle hata synden mer än döden,
Då blef min syndakärlek het som glöden;
Jag skulle bittert ångra mina fel,
Då war jag hård, lättsinnig, kall och stel;
Jag skulle waka, bedja, att ej falla,
Då gick jag lätt i famn på synder alla.
Och nu — hur kunde jag, så usel, tro,
Dra nåden öfwer detta syndabo?
Det wore ju förskräckligt, att så skända
Guds nåd, och den till syndens hägn anwända!
Nej, synden, ondskan först skall taga slut,
Skall uti samwets-elden brännas ut.

Men synden tog ej slut — twärtom föröktes
Allt ondt, hwad helst som deremot försöktes;
Jag blef allt mera död och hård och kall,
Jag gjorde synd på synd och fall på fall.
O Gud, hur tjockt det täckelset, som höljer
Den själ, som blott naturens ljus än följer!
Den hjelp jag sökte, stod jag sjelf emot,
När Herren förde den intill min fot.
Jag sökte nåd, jag sökte kraft, jag sökte . . .
Men sjelf för samma nåd beständigt krökte

Åt alla sidor bort — jag wille ej
Mottaga nåd som nåd, owärdig, nej,
Jag wille först se sädens frukt och blomma,
Förrän utsädet fått i jorden komma.
Men lagen ger ej lif — allt mera död
Jag nu försjönk i allrastörsta nöd.

Men midt i dödens natt ett ljus upprinner;
Mitt döda hjerta snart af glädje brinner.
Min syn upplåts af Guds barmhertighet,
Och jag förstod Guds rikes hemlighet.
Jag såg att allt hwad kraf och fordran heter
Och all min kamp och mina uselheter
War blott, att i mitt hjerta reda rum
För Jesu Christi Evangelium.
Jag såg att allt, som kräfs af oß i lagen,
War re'n uppfylldt uppå Försonings-dagen;
Att En för alla skulderna betalt,
Att allt är redo, allt fullkomnadt, allt!
Att Fadrens hjerta blott af kärlek brinner,
Att få sin son i famn, förrän han hinner
Sin bättrings mål, men än är "långt ifrån,"
Och bästa skruden ges den sämsta son.
Blott så, på idel nåd, jag nu blef salig,
Och njuter nu i trone fröjd otalig;
Och nu kan också jag, med största skäl,
På alla sorger sjunga: "Allt är wäl!"

(Sjunges.) 1.

Pris, pris, lof, pris, o Jesu, ewigt pris!
Allt är wäl. Allt är wäl.
Allt, allt har Du beställt på bästa wis.
Allt är wäl. Allt är wäl.
Först bitter sorg, se'n synd och brist
War mig till största tjenst; ty sist
Jag wann långt mera än jag mist.
Allt är wäl. Allt är wäl.

2.

Jord, himmel, folk och andar hören fritt:
Allt är wäl. Allt är wäl.
Allt, allt hwad Jesus gjorde, är nu mitt.
Allt är wäl, ewigt wäl.
För mig Han lagen uppfyllt har,
För mig Han syndens börda bar,
För mig Han död på korset war.
Allt är wäl. Allt är wäl.

3.

Synd, synd, min synd, som fräter, trycker så
Kropp och själ! Hör likwäl:
Du, du är wißt mitt wärsta, men ändå
Allt är wäl, ewigt wäl.
Ty du mot Christi dyra blod
Är blott som gnistan i en flod.
Jag sjunger än med tröst och mod:
Allt är wäl. Allt är wäl.

4.

Jag är då fri som fogeln på sin qwist.
Allt är wäl, ewigt wäl.

Helt fri från skuld och dom, fast ej från brist.
Allt är wäl, ewigt wäl.
Så fri och trygg i trones skrud,
Som hade ej ett enda bud
På jorden gifwits oß af Gud.
Allt är wäl. Allt är wäl.

5.

Ty skall jag sjelf för Herrans lag bestå,
We, ack we! Ewigt we!
Ty då är Christus fåfängt död — och då:
We, ack we! Ewigt we!
Men Christus är ej fåfängt död;
För mig sitt lif och blod Han bjöd,
Och då, o, då är ingen nöd:
Allt är wäl, ewigt wäl.

6.

Med endast ett, blott ett: att ha Guds nåd,
Allt är wäl. Allt är wäl.
Se'n skall med allt, med allt bli hjelp och råd.
Allt blir wäl. Allt blir wäl.
Blott ett: att ha i Christo del,
Wißt gäller mer än alla fel;
Jag har utwalt den bästa del.
Allt är wäl. Allt är wäl.

7.

Trots då all sorg, all nöd — jag sjunger dock:
Allt är wäl. Allt är wäl.
Trots all min synd, mitt wärsta onda ock:
Allt är wäl. Allt är wäl.

Trots sjelfwa dödens bleka bud,
Jag ännu, klädd i Lammets skrud,
Upprepar hjertligt glad i Gud:
Allt är wäl. Allt är wäl.

31.

Pilgrimen.

1.

Jag är främling, jag är en pilgrim;
Blott en afton, blott en afton bor jag här.
Gör mig ej hinder, ty jag will följa
Guds folk till strids genom ök'n och bölja.
Jag är främling, jag är en pilgrim;
Blott en afton :,: bor jag här.

2.

Rese=måltid i hast jag tager,
Som en jagad, som ett ilbud, stannar ej;
Jag står omgjordad om mina länder,
Har wandrings=stafwen i mina händer;
Rese=måltid i hast jag tager,
Som ett ilbud :,: stannar ej.

3.

Lammets blod har mitt dörrträ tecknat,
Mig beseglat, mig beseglat, jag är hans.
Ej syndens surdeg jag mer will smaka;
Till wägs jag hastar, ser ej tillbaka.
Lammets blod har mitt dörrträ tecknat,
Mig beseglat :,: jag är hans.

4.

Lammets måltid mig saligt hugnar
Som en försmak, blott en försmak af hans ro.
Med fötter skodda, ur träldoms-bandet
Jag går att finna det goda landet;
Lammets måltid mig der skall hugna,
I en ewig :,: ewig ro.

5.

Till det landet mitt öga blickar;
Ewigt strålar, ewigt strålar solen der.
I främlings-landet är mörkt och farligt;
Der går jag wilse, och stapplar snarligt,
Till Guds Cana'n mitt öga blickar:
Ewigt strålar :,: solen der.

6.

Jorden har ej den ro, jag söker;
Nej, jag längtar, nej, jag längtar till Guds stad.
Der gråter ingen, der slutar nöden,
Der bor ej synden, dit når ej döden.
Jorden har ej den ro, jag söker;
Nej, jag längtar :,: till Guds stad.

7.

Hulde Herde, blott ett jag beder:
Följ och led mig, följ och led mig alltid, Du!
Så att jag ilar städs' Dig till möte,
Till deß jag hwilar uti ditt sköte.
Hulde Herde, blott ett jag beder:
Följ och led mig, följ och led mig alltid, Du!

39.

"O, jag wet en gång!"

1.

O! jag wet en gång,
Då ej jordisk sång
Af mitt öra mer skall höras;
Då af synd och flärd,
I en bättre werld,
Själen ej skall längre störas!
Då för Gud och Lammet jag får ewigt stå,
Med förklarad hand på himla=harpan slå.
Ja, jag wet en gång,
Då ej jordisk sång,
Af mitt öra mer skall höras.

2.

När en tanke flög,
När en suck sig smög,
Båda gingo upp till höjden;
Fri från stoftets band,
Re'n i Kedars land
Själen njöt af himla=fröjden,
Se'n med trones öga klart jag skåda fick
Allt hwad Jesus gjort, då Han i döden gick.
När en tanke flög,
När en suck sig smög,
Båda gingo upp till höjden.

3.

O, min Jesu blid,
Skall en ostörd frid

Äfwen mig en gång tillhöra?
O, skall också jag,
Nu så arm och swag,
Då med Dig få sällskap göra?
Ja, o Jesu Christ, jag ewigt din skall bli,
Du mig köpt och löst, Du står mig trofast bi!
Ewig, ostörd frid,
O, min Jesu blid,
Skall ock mig en gång tillhöra.

4.

Jordens strider jag
Glömma skall en dag,
Och på Jesum endast skåda;
I det goda land
Stå med palm i hand
Frälst för ewigt från all wåda.
Då jag somnat in uti hans dyra sår,
Wäckt af Honom upp, jag seger=kronan får.
Jordens strider jag
Glömma skall en dag,
Och på Jesum endast skåda.

Stockholm, tryckt hos P. P. Elde & Comp., 1857.

Andeliga Sånger,

samlade och utgifne

af

Oscar Ahnfelt.

Fjerde Häftet.

Tredje Upplagan.

Stockholm.
Utgifwarens förlag.
1857.

Stockholm, tryckt hos P. A. Elde & Comp., 1857.

33.

Guds Ord.

1.

Hwad är den kraft, hwad är den makt,
Den christna riddar=skarans prakt,
Den skärm, den sköld, den borg för hären,
De blanka, slipade gewären,
Som aldrig föllo ned till jord?
Det är Guds ord, det är Guds ord.

2.

Hwad är som ett tweeggadt stål,
Som aldrig något motstånd tål,
Och intet pantsar utestänger,
Men genom själ och anda tränger,
Och egen wanmakt känna lär?
Det är Guds ord, Guds ord det är.

3.

Hwad brusar så med stormens ljud,
Och öfwerröstar åskans bud,
Hwad dundrar uti syndar'ns öra,
Som domens röst han skulle höra,
Och straffet honom frukta lär?
Det är Guds ord, Guds ord det är.

4.

Hwad susar som en westanflägt,
Och kläder allt i sommar'ns drägt,
Hwad friskar upp de slagna hjertan,
Hwad ropar tröst i syndasmärtan,
Hwad drifwer sorgen fjerran här?
Det är Guds ord, Guds ord det är.

5.

O kraftens ord, du lifsens ord!
Till salighet uppå wår jord
Af Herren Gud du är oß gifwet,
I dig är sanningen och lifwet,
Och wägen du till himlen lär,
Ty Herrans, Herrans ord du är.

6.

O, kom med kraft! O, kom med lif!
Mitt hjertas riddar-rustning blif!
Den lilla skaran för ur striden,
Deß kämpar längta efter friden;
Till himlen från en stridsfull jord,
Kom, för oß du, Guds helga ord!

34.

"Ack wißte du!"

1.

Ack wißte du, som nu dig måste böja,
En träl i syndens hemska slafweri,

Hwad slut det får, — du skulle icke dröja,
Att söka Den, som dig kan göra fri.
Ack hwilken salig dag du fick,
Om du begynte detta ögonblick!

2.

Ack wißte du, hwad syndar'n måste hända,
När lustans dröm med nådens tid förgår,
Du skulle snart med bön till Den dig wända,
Som nu med öppen famn framför dig står.
Ack hwilken salig dag du fick,
Om du begynte detta ögonblick!

3.

Ack wißte du, hur godt det är att ega
Guds nåd, hur ljuft att höra Jesum till,
Du skulle wißt ej mer mot Honom säga,
Han som dig än så gerna frälsa will.
Ack hwilken salig dag du fick,
Om du nu genast fram till Jesum gick!

4.

Ack wißte du, hur godt det är att hwila
Med trötta själen uti himlens hamn,
Du skulle ej till usla brunnar ila,
Men söka målet i din Frälsar's famn.
Ack hwilken salig dag du fick,
Om du nu genast fram till Jesum gick!

5.

Ack wißte du, — — du wißte, om du wille!
Hwi dröjer du? Statt upp, re'n dagen gryr!

Ej mera nådens korta tid du spille,
Gör bättring snart —, ja snart, ty tiden flyr!
Ack hwilken salig dag du fick,
Om du nu genast fram till Jesum gick!

35.

"Hwad för nytt?"

1.

Hwarhelst wi mötas, frågar du:
"Hwad för nytt? :,:
Hwad händer wäl i werlden nu?
Hwad för nytt?" :,: —
Jag har en nyhet glad att ge:
Min Jesus tagit allt mitt we,
Mig frälst från död och helwete.
Det är nytt! :,:

2.

Mig synden all förlåten är;
Det är nytt! :,:
Det wittnet jag inom mig bär;
Det är nytt! :,:
När jag kan endast derpå se,
Hur Han tog bort min synd, mitt we,
Jag will blott fröjdas, sjunga, le.
Det är nytt! :,:

3.

En eld på jorden tände Han,
Det är nytt! :,:
Och mången själ förloßning fann,
Det är nytt! :,:
Och sjunger nu inwid hans famn
Ett Hosianna i hans namn,
Och bär hans bud till fjerran hamn.
Det är nytt! :,:

4.

Si, äfwen dig Han frälsa kan,
Det blir nytt, saligt nytt;
Din onda håg förändrar Han,
Det blir nytt, städse nytt;
Just nu, om ånger börjat gro,
Just nu, om du hans ord kan tro,
Du får förlåtelse och ro;
Det blir nytt, det blir nytt!

5.

Och se'n, om någon frågar dig:
"Hwad för nytt?" :,:
Så säg: "min Gud har funnit mig;
Det är nytt!" :,:
Säg, att du på Hans löfte tror,
Och hastar med en skara stor,
Till landet, der din Konung bor.
Det är nytt, ewigt nytt!

36.

"Just som jag är."

Joh. 6: 37.

1.

Just som jag är — ej med ett strå
Af egen grund att bygga på,
Blott på den grund, att Du för mig
Har dött, och sjelf oß bjöd till Dig,
Jag kommer, o Guds Lam!

2.

Just som jag är — förrän jag har
Förmått, hwad ewigt fruktlöst war,
Att från en fläck mig göra ren,
Till Dig, hwars blod det gör allen',
Jag kommer, o Guds Lam!

3.

Just som jag är — i denna stund,
Så kall och död och ond i grund,
Att finna allt, som fattas mig,
I saligt öfwerflöd hos Dig,
Jag kommer, o Guds Lam!

4.

Just som jag är — fastän jag ej
Har städse ljufwa känslor, nej,
Fastän jag jagas på min stig
Af stormar in= och utom mig,
Jag kommer, o Guds Lam!

5.

Just som jag är, Du gläds att se
Mig komma, och mig allt få ge,
Förlåta, rena, läka mig.
Jag tror ditt ord, och trygg till Dig,
Jag kommer, o Guds Lam!

6.

Just som Jag är, Du har mig kär,
Ty Du har köpt mig som jag är;
Och wäl Du kände hur jag war,
Då min och werldens synd Du bar,
O, Du Guds dyra Lam!

7.

Just som Jag är, jag nu dock tror,
Och prisa will din kärlek stor,
Hwars bredd och längd och djup och höjd
Jag sjunga skall i ewig fröjd.
Lof, pris, Guds dyra Lam!

37.

Zions "gyllene Ros."

1.

Den skönaste Ros har jag funnit,
Som än ibland törnen upprunnit,
Min **Jesus** — utkorad bland alla —
Som syndares wän will sig kalla.

2.

Allt sedan wi miste den ära,
Guds heliga afbild att bära,
War werlden förwildad och öde,
Och men'skor i syndene döde.

3.

Och rik blott på törne war jorden,
Och glömde allre'n woro orden,
Som men'skan af Herren sig lärde,
Att finna den fröjd, hon begärde.

4.

Då framsköt en Ros ibland törne,
Som Herren det lofwat tillför'ne;
Och Rosen sin doftande ånga
Utbredde bland slägterna många.

5.

Och hwar denna Ros utan like
Slår rot, der begynner Guds rike;
Och hwar du deß doft gick till möte,
Du salighet fann i deß sköte.

6.

Nu werlden af fröjd borde sjunga
Sin lofsång med jublande tunga;
Men mången har ännu ej funnit,
Att Rosen i werlden upprunnit.

7.

Det tistel-omgärdade sinne,
Som icke har Herran i minne,

Andeliga Sånger,

samlade och utgifne

af

Oscar Ahnfelt.

Fjerde Häftet.

Tredje Upplagan.

Stockholm.
Utgifwarens förlag.
1857.

Stockholm, tryckt hos P. A. Elde & Comp., 1857.

33.

Guds Ord.

1.

Hwad är den kraft, hwad är den makt,
Den christna riddar=skarans prakt,
Den skärm, den sköld, den borg för hären,
De blanka, slipade gewären,
Som aldrig föllo ned till jord?
Det är Guds ord, det är Guds ord.

2.

Hwad är som ett tweeggadt stål,
Som aldrig något motstånd tål,
Och intet pantsar utestänger,
Men genom själ och anda tränger,
Och egen wanmakt känna lär?
Det är Guds ord, Guds ord det är.

3.

Hwad brusar så med stormens ljud,
Och öfwerröstar åskans bud,
Hwad dundrar uti syndar'ns öra,
Som domens röst han skulle höra,
Och straffet honom frukta lär?
Det är Guds ord, Guds ord det är.

Att synd uppå synd flödar öfwer,
Här nåd öfwerflödar ändå mycket mer;
Ty tänk, när dock sjelfwa Guds Son för oß ger
Sitt lif och sitt blod, hwad det gäller!

8.

Om tusende werldars otaliga mängd
Af synder jag ensam bedrifwit,
Men Skaparen kommit i dödenes ängd,
Och sjelf min försonare blifwit — — —
Tänk, Skaparen, klädd uti menniskokött,
Har sjelf för sin skapade warelse dött! —
O Gud, hur all synd då förswinner!

9.

Så sannt som Gud skapat oß alla till barn,
Så sannt som wi alle måst falla,
Så sannt som Guds Son ifrån djefwulens garn
Har riktigt förlossat oß alla,
Så sannt som Han riktigt utförde sitt wärf,
Så sannt är jag arme med allt mitt förderf,
Rättfärdig för Gud genom trona.

10.

Om tron ock är swag, har hon skatten dock hel,
Oß wunnen af Christo allena,
Den kostliga perlan, som re'n blef wår del
I döpelsens watten, det rena.
Det är ju, o Jesu, ditt ewiga råd,
Att syndare blott skulle lefwa på nåd,
Allenast af nåd, genom trona!

11.

Hwad är all wår sträfwan, wår ångest och nöd,
Wår fromhet, försakelse, rening,
Wår egenhets prisade mystiska död,
Att komma med Gud i förening,
Mot troslifwets wißhet och fröjdfulla mod:
Att Christus är död, och Hans heliga blod
Wår enda, tillräckliga rening?

12.

Ej mindre wår helighet, fromhet och dygd,
Än synden, som flödar oß öfwer, —
Allt måste betäckas af nådenes skygd,
Allt stundlig försoning behöfwer.
Pris ware Dig, Jesu, barmhertig och god,
Att paradis=nyckeln är köpt med ditt blod,
Och synda=förlåtelse heter!

13.

O synda=förlåtelse, dyrbara skatt,
Af oförskyld nåd åt oß wunnen!
Du är ju för oß i wårt eländes natt
Den flödande salighets=brunnen.
Med stundelig synd mot Guds heliga bud
Hwart skulle wi fly, om ej Blodet hos Gud
Hans nåd oupphörligt förnyar?

14.

Allt eget, det ware sig ondt eller godt,
O må det bli dödt och begrafwet,
Och anden i Christi rättfärdighet blott

Insjunka, som droppen i hafwet!
Ty är jag förlorad, till intet i mig,
Då har jag ock allting fullkomligt i Dig,
O Jesu, för ewiga tider.

15.

På korset Du sagt: Allt fullkomnadt nu är,
Men ej det fullkomnadt skall blifwa.
O Herre, gif nåd att jag enfaldigt lär,
Min tro med ditt ord införlifwa!
När Du hafwer sagt ditt "fullkomnadt" en gång,
Då lefwe mitt hjerta, då ljude min sång:
Ett ja och ett amen i själen!

16.

Men tron, o hwad gåfwa! — och otron, o we,
Hur denna wår själ kan martera!
Wi önske blott känna, begripa och se;
Gud hjelp oß, när det will regera!
Förnuftets förtydande djefwul utdrif,
Och Ordet, blott Ordet i hjertat inskrif!
O Jesu, föröka oß trona!

17.

Men är nu wår rika, omätliga skatt
I hjertat rätt lefwande skrifwen,
Då ser jag blott Christus i jordlifwets natt;
Mitt allt uti allt Han är blifwen.
Då twingar hans kärlek att hålla hans bud,
Och ljufligt erfares den nåden af Gud,
Att älska i Honom min nästa.

18.

Om blott i försoningens under min tro
Blir öfwad och salig och mogen,
Då blir det min endaste trefnad och ro,
Att wara min Frälsare trogen.
Ja, wißhet i trone att wara Guds barn
Är starkaste wärnet mot alla de garn,
Som satan och werlden utlägga.

19.

Så ömt och granulaga, som kärleken är,
Ej något hos menniskan gifwes.
Blott Jesum med tron i sitt inre man bär,
Ej mera med synden man trifwes.
Man har icke hjerta, man har icke mod
Att Honom, som köpt oß så dyrt med sitt blod,
Med synder bedröfwa och såra.

20.

Så bli wi då ljfligt inwigde uti
Det herrliga christendoms-stycket:
Att mycken förlåtelse werkar, att wi,
O Jesu, ock älske Dig mycket;
Ty nåden, ju mer af sin fullhet hon ger
Åt hungrande, törstande själar, ju mer
I Gud hon dem insjunka låter.

21.

Och bönen — nu blir den oß ljuflig; ty nu
O Jesu, wi tro, Du oß hörer.
Wårt rätta Bethesda för själen är Du,

Och Blodet det watten, sig rörer.
Ej stiger en bön emot himmelen opp,
Att icke en ängel med tröst och med hopp,
Med hjelp ifrån höjden nedstiger.

22.

Så sköter oß Herren i pröfningens dal,
Till deß Han sin brud hemförlofwar;
Och efter all wexling af fröjder och qwal,
Med ewiga fröjder begåfwar.
Och hjertat sig widgar af längtan och lust,
Ju mera det klarnar mot hemlandets kust,
Den säkra och fridsälla hamnen.

39.

Bröllopsbjudningen.

Matth. 22. Luc. 14.

1.

Allt är nu redo! Si, Gud har utgifwit
Till wår förloßning ej silfwer och guld;
Enfödde Sonen sjelf lösen har blifwit,
Då Han, som broder, betalte wår skuld.
Allt är nu redo! Till bröllop Han bjuder
Halta och krymplingar, stora och små,
Onda och goda — till alla det ljuder:
Kommen, blott kommen, I allt skolen få!

2.

Konungens tjenare ljufligen ropa,
Ropa på wägar och gårdar och fält:

Kommen, blott kommen, ja alle tillhopa,
Jesus, wår Konung, allt wäl har beställt:
Är du helt naken, Han sjelf gifwer kläder;
Är du helt oren, Han sjelf dig ock twår;
Är du owärdig, si, Jesus sig gläder,
Om blott med nåd Han undfägna dig får.

3.

Allt är det redo, och rikt är det bordet,
Rätter frambäras på himmelska fat:
Lammet är slagtadt och bjudes i Ordet;
Ären I hungrige, här finnes mat.
Lammet är slagtadt, Deß dyra försoning
Gifwer åt alla, som komma och tro,
Nåd och förlåtelse, lif och förskoning,
Ewig rättfärdighet, glädje och ro.

4.

O, will du sådane rätter försaka,
Offra din ewiga frälsning och frid?
Blott för ditt köp, eller gods, eller maka,
Swara din Konung: Jag hafwer ej tid!
We, han skall swara dig, swara tillbaka
Dig, som ej kände besökelsens tid:
Aldrig min nattward du nånsin skall smaka,
Aldrig få del af min ewiga frid!

5.

Salige då de, som hungra och törsta!
Salige de, som blott komma, ack ja!
Synderna alla, de minsta och största,
Äro afplanade, Hallelujah!

Kom då du arme, kom genast på stunden,
Kom så owärdig och syndig du är!
Du kan dock aldrig bli bättre i grunden,
Förrän du kommit till Frälsaren kär!

6.

Allting är redo — må detta betänkas,
Bjudningen är ju ej skämt eller hån!
Grunden, att allt kan på stunden oß skänkas,
Är lösepenningen, sjelfwa Guds Son.
Si, denna penning, af ewighet slagen,
Gäller för alla, förordnad af Gud,
Dertill på Golgatha präglad af lagen;
Allting är redo — du Frälsarens brud!

7.

Nu, sedan Lammet för oß blifwit slagtadt,
Aktar ock Gud Deß rättfärdighet blott.
We den, som denna i otro föraktat,
Och i sin egen rättfärdighet gått!
Konungen sist ibland gästerna träder,
Mönstrar sitt folk, och utkastar en man:
Mannen, som icke fanns ha "bröllopskläder,"
Bort i det yttersta mörkret förswann.

8.

Mildaste Jesu, förskona oß — lär oß
"Räkna allt eget för skada och träck!" *)
Hwita rättfärdighets-skruden beklär oß,

*) Phil. 3: 8.

Då är din brud utan skrynka och fläck!" *)
Helig och salig hon då skall införas
In i sin Brudgummes Konunga-hof.
Der skall din ära i ewighet höras,
Strålande skaror förkunna ditt lof.

40.

"Det är nog."

1.

Allt hwad oß Adam i fallet ådragit,
Allt är nu botadt af "Qwinnones Säd."
Christus har werldenes synder borttagit,
Just på den dagen, Han dog uppå träd. **)
Han, som war ren,
Gjort det allen;
En dog för alla, och alla i En.

2.

"Si, min lekamen och blod jag för Eder,
Till edra synders förlåtelse ger,"
— Sjelf Han ju sade — och bjuder och beder:
"Tagen det, låten det gälla för Er.
Allt hwad jag gör:
Lider och dör,
Gör jag för **Eder**, för **Eder**, ack hör!"

---

*) Eph. 5: 27. **) Zach. 3: 9.

3.

Om dina synder än blodröda wore,
Skola de likwäl bli snöhwita här.
O ja, — det blodet af Herren, den store,
Tusenfallt mera än synden dock är.
Ack, att du fick
Endast en blick
In i det helga, dit Medlaren gick!

4.

Men I lättsinnige själar, som tagen
Nu öfwer Golgatha lättaste språng,
Trampande blodet och trotsande lagen,
O, huru swårt Er skall blifwa en gång,
Möta Hans syn,
Herrlig i skyn,
Hwilken I stungit, förakten och flyn!

5.

Wärdes, o Jesu, för syndare alla
Wisa Dig så i din marter=gestalt,
Att de, förkrossade, straxt nederfalla,
Söka och finna wid korset sitt allt!
Uslaste träl
Dock är en själ,
Som med ditt blod Du har friköpt likwäl.

6.

Hjelp oß att hålla det ewigt tillräckligt,
Att Du har dött för hwarendaste själ!
Tweka och twifla på det, är förskräckligt,

"Trampa Guds Son" och bli sjelfwilligt träl.
Nej, det är nog:
Frälsaren dog,
Ewigt för alla tillräckligt och nog!

41.

Den stora gåfwan.

1.
Nu ewigt wäl, nu ewigt wäl!
Nu är jag hjertligt nöjd.
Här har nu hwarje men'sko=själ
En skänk från himlens höjd,
Som mer än tusen werldar är:
Guds egen Son, wår Broder kär!
Nu är jag hjertligt nöjd.

2.
Nu skall med allting blifwa wäl,
Trots alla jordens qwal!
Om mig försmäkta kropp och själ
I tidens jemmerdal:
Har jag på himlens thron en Bror,
Då blir allt wäl — min tröst är stor;
Jag är af hjertat nöjd.

3.
Si, det war ewighetens råd,
Försoningsgåtan stor!

Ack under utaf ewig nåd:
Guds Son blir men'skors Bror,
Och sina bröders Löftesman!
Uti hans död min synd förswann;
Och jag är hjertligt nöjd.

4.

Jag är i mig en bunden träl,
I Christo är jag fri.
Min gamle Adam gör min själ
Otaligt bryderi;
Men när Guds egen Son för mig
Blir menniska, och offrar sig,
Då är jag hjertligt nöjd.

5.

Då wågar jag ej låta bli
Att tro och wara nöjd;
Då wågar jag ej se förbi
Försoningswärdets höjd.
Ty är hon stor, min syndaflod,
Långt större Lammets död och blod.
Jag är af hjertat nöjd.

6.

Nu allt hwad men'ska heter, kom
Till denna Julfröjd ren!
Om icke du är ren och from,
Du likawäl är en
Af dem, som Gud till broder fått.

I himlens arf du har en lott;
Thy war af hjertat nöjd!

7.

O, stämmom in med salig fröjd
I ängla-skarans ord:
Pris, ära Gud i himlens höjd,
Och frid uppå wår jord,
Och menniskomen wälbehag!
Jag sjunger till min sista dag:
Jag är af hjertat nöjd.

43.

"Wåga dig."

1.

Wåga dig,
Dristelig,
Tro att Jesus gjort allt för dig;
Så war ewige Fadrens råd:
Men'skan frälstes af idel nåd;
Enfödde Sonen det gjort. :,:

2.

Wåga dig,
Dristelig,
Tro att Jesus gjort allt för dig;
Segren redan Han wunnit har,

Ormen krossat, som mäktig war,
Öppnat oß himmelens port. :,:

3.

Wåga dig,
Dristelig,
Tro att Jesus gjort allt för dig;
Allt hwad Lagen ej werka kan,
Allt hos dig som han klagar an,
Detta tog Jesus på sig. :,:

4.

Wåga dig,
Dristelig,
Tro att Jesus gjort allt för dig;
Wißt all ondska i hjertat bor,
Wißt kan syndernas tyngd bli stor,
Större dock Frälsaren är. :,:

5.

Wåga dig,
Dristelig,
Tro att Jesus gjort allt för dig;
Du har intet — blott synd och skam,
Prisa endast Guds dyra Lam,
Som oß har köpt med sitt blod. :,:

6.

Wåga dig,
Dristelig,
Tro att Jesus är allt för dig;
O hwad fröjd och hwad kraft har den,

Som fått allt uti Frälsaren!
Salig och helig han är. :,:

7.

Wåga dig,
Dristelig,
Tro att Jesus är allt för dig;
Han will trösta i allt ditt we,
Är ock när', fast du ej kan se
Honom, din trofaste wän. :,:

8.

Wåga dig,
Dristelig,
Tro att Jesus är allt för dig;
Han ock hemtar en gång sin brud
Från det främmande land till Gud,
Hem till sin himmelska frid. :,:

9.

Klockan slår,
Tiden går,
Snart din brudgum för dörren står;
Blott i lampan är olja klar:
Tron, som allt i sin Jesus har,
Möter du Honom med fröjd. :,:

10.

Klockan slår,
Tiden går,
Ewigheten snart förestår;

"Köp" den dyrbara, korta tid, *)
Strid i trone med helig id,
Kronan dig lönar så wäl! :,:

48.

"Hem jag längtar."

1.

Hem jag längtar! Ack, här ute
Är så tomt, så mörkt, så kallt;
Snart, ack snart sig stormen slute
Och den wäg mig Gud befallt!

2.

Hem jag längtar! Ej jag trifwes
Här i jordens jemmerdal;
Till Guds Salem hjertat drifwes,
Upp till Lammets bröllopssal.

3.

Hem jag längtar! Kärleksrike
Fader, låt mig hem få gå!
Brister, synder undanwike;
Snart mitt hemland skall jag nå.

---

*) Eph. 5: 16. (Ort.)

44.

Det sälla hemmet.

1.

O, hwad salighet Gud will skänka
Åt de utwalda i himmelen!
Ej någon mennisko-tanke kan tänka,
Ej någon tunga utsäga den.
Der är herrlighet, hwart ett öga
Undrande kring sig blicka må;
Der skall man ewigt Herrans höga,
Ljufliga kärlek smaka få.

2.

Sorgens suckar der aldrig höras,
Glädje tillfyllest finns hos Gud;
Klara, himmelska harpor röras
Till de nya sångernas ljud.
Der de heliga änglar spela,
Kasta för Gud sina kronor ner;
Der skall ej heller själen fela
Kraft till att tjena Herren mer.

3.

Lösta, sjunga de stumma hans ära,
Friska, springa de lame af fröjd;
Ingen mer skall något begära,
Ty man finner der allt förnöjd;
Det fullkomliga kommit redan,

Och utståndén är jordens nöd;
Gömd i grafwen är synden och swedan,
Och den gamle Adam är död.

4.

Himmelens skatt, deß manna och honung
Får man i ewighet ega der;
Sjelfwa lifwets och ärones Konung
Se med ögonen som Han är.
Brist och fattigdom har en ände,
Trycker ej längre sinnet ner;
Själens wanmakt och andligt elände
Skall ej samwetet agga mer.

5.

Der är kunskapen utan brister,
Kärleken öfwerswinnelig;
Kroppen klarhet der aldrig mister,
Andlig och oförgängelig;
Ingen sjukdom och wärk skall wara
Mer i de lefwandes land hos Gud;
Syndens börda, deß nöd och fara
Slipper för alltid Christi brud.

6.

Mer än saliga änglars like
Blifwer arme syndaren der;
Mer än konungen i sitt rike,
Hög och herrlig tiggaren är.
Der på wänner ej brist skall wara:
Ewigt lofwande Lammet står

Inför. solen [illegible]
Den ej någon wäkna förmår.

7.

Den förlossade, kära bruden
Skall få skåda sin Brudgum der,
Som har skänkt henne bröllops=skruden,
Och som i tron hon älskat här.
Men deruppe skall bröllop firas
Ewigt i himmelens klara sal;
Der skall bruden med kronan siras
Bland lofsjungande änglars tal.

45.

"Af nåd slapp jag in".

Luc. 13: 24. Rom. 9: 16.

1.

Ack kära! så säg, huru slapp du så wäl
Igenom de portarne klara,
Då ej någon oren, "besmittelig" själ
Må wåga sig genom dem fara?
Du war ju af "syndeligt" slägte?

2.

På nåden jag lefde, på nåden jag dog,
Af nåd slapp jag in i den staden:

Och utständen är i jorden ersatter nog,
Hwarför jag står med i den raden,
Som sjunger hallelujah ewigt.

3.

Ack, lycklig war du, som på nåden alltid
I lifwet och döden har dristat;
Ty deruti blott har en syndare frid,
Som all sin berömmelse mistat:
Så tacka då ewigt för nåden!

3 2044 020 691 986